

Ռաֆֆի

Ողբ օրհորդին

Հայ օրհորդ եմ ես, քույրեր,
Հայաստանի երկրեն,
Ողբ օրհորդ եմ ես, քույրեր,
Հեռու իմ հոր աշխարհեն:

Չար թշնամին խարձուց ավեր
Իմ տնակը հայրենի,
Գերի վարեց քույր, եղբայրներ,
Ծնողքս գոհ եղան սրին:

Այժմ պանդուխտ օտար աշխարհ
Թափառում եմ անտերունչ,
Օտար երկնի կամարի տակ
Ես քաշում եմ դառն շունչ:

Ոչ ոք ինձի չէ ողորմում,
Որ տա խղճիս պատառ հաց,
Ոչ ոքի գութ բնավ չէ շարժում
Իմ արտասուքն ու իմ լացը:

Դուք բաշխեցեք ինձ հաց, քույրեր,
Որ չմեռնեմ սովեմեն,
Դուք հազցրեք հալավ, քույրեր,
Որ չսառչեմ ցրտեմեն:

Ես էլ ձեզի պես աղջիկ էի՝
Գոհարներով պճնված,
Ես էլ ձեզ պես սիրուն էի՝
Ոսկիներով զարդարված:

Այժմ նայեք իմ երեսին,
Որքա՛ն նիհար, գունատ է,
Եվ իմ հանգչած թուխ աչերս
Ամեն տղա կը ատեն:

Բայց էր մի օր... երբ իմ ձեռքին
Կարոտ էին իշխանորդիք,
Որ իմ պսակի ճոխ փառքովը
Կատարեին հարսանիք:

Իսկ այժմ ինձ չարժանացնում
Գոնյա՛ չնչին հայացքի,
Ո՛չ մի մանուկ հայ տղամարդ,
Ո՛չ այևոր հայագգի:

Մի՞թե այդչափ սառն սառած է
Ձեր սրտի մեջ հայ արյուն,
Որ տալ ձեր սերն դուք չեք կարող
Հայաստանի որբերուն:

Ճնճղիկն ունի յուր բույն
Լի կուշտ փորով օթելու,
Բայց ես չունեմ ոչ մի անկյուն
Անբախտ գլուխս դնելու:

Դուք սրբեցե՛ք, ազնիվ քույրեր,
Իմ արտասուք և իմ լաց,
Ինձ բաշխեցեք, աստծո համար,
Ուտելու մի պատառ հաց:

Հայ օրհորդ եմ ես, քույրեր,
Հայաստանի երկրեն,
Որք օրհորդ եմ ես, քույրեր,
Հեռու իմ հոր աշխարհեն...